

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lutego 2026 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Stępka

SSN Waldemar Płóciennik

w sprawie **K. G.** ,

oskarżonego z art. 217 § 1 k.k. i in.,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.,

w dniu 25 lutego 2026 r.,

kasacji, wniesionej przez Prokuratora Generalnego, na korzyść oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego w Przemyśle

z dnia 22 sierpnia 2019 r., sygn. akt II K 548/19,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w Przemyśle do ponownego rozpoznania.**

Waldemar Płóciennik

Kazimierz Klugiewicz

Andrzej Stępka

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Przemyśle wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2019 r., sygn. akt II K 548/19, uznał K. G. za winnego popełnienia dwóch występów:

1. z art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., za który – na zasadzie art. 217 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. – wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, w postaci wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym; ponadto, na zasadzie art. 57a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 500 zł;
2. z art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k., za który – na zasadzie art. 216 § 1 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. – wymierzył mu karę 6 miesięcy ograniczenia wolności, w postaci wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym; ponadto, na zasadzie art. 57a § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego nawiązkę na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 300 zł.

Następnie Sąd I instancji, na podstawie art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k., w miejsce orzeczonych jednostkowych kar ograniczenia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną roku ograniczenia wolności w postaci wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 40 godzin w stosunku miesięcznym.

Powyższy wyrok nie został zaskarżony przez żadną ze stron i uprawomocnił się w dniu 30 sierpnia 2019 roku bez postępowania odwoławczego.

Od tego orzeczenia, pismem z dnia 25 listopada 2025 r., kasację na korzyść skazanego wniósł Prokurator Generalny, podnosząc zarzut rażącego i mogącego mieć istotny wpływ na treść wyroku naruszenia przepisów prawa karnego procesowego, a mianowicie art. 117 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 374 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k., polegającego na wadliwym uznaniu, że awizowane i niepodjęte przez oskarżonego zawiadomienia o terminach rozpraw wyznaczonych w dniach: 1 lipca 2019 roku i 22 sierpnia 2019 roku, zostały mu prawidłowo doręczone i wystąpiły tym samym warunki do rozpoznania sprawy pod jego nieobecność, podczas gdy korespondencję tę wysłano na inny, niż wskazany przez oskarżonego adres dla doręczeń, co w konsekwencji skutkowało przeprowadzeniem w całości postępowania pod jego nieobecność z rażącym naruszeniem prawa oskarżonego do obrony, polegającym na uniemożliwieniu mu wzięcia udziału w rozprawie oraz poddania wydanego wyroku skazującego kontroli Sądu II instancji.

Wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Przemyślu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście zasadna, co uprawniało do jej rozpoznania na posiedzeniu w trybie art. 535 § 5 k.p.k.

Trafnie wskazano w kasacji, że w postępowaniu przed Sądem *meriti* doszło do przeprowadzenia dwóch terminów rozprawy pod nieobecność oskarżonego (w dniach 1 lipca 2019 r. i 22 sierpnia 2019 r.), przy błędnym przyjęciu, że został on prawidłowo zawiadomiony o ich terminach. Zasadnie zauważył bowiem Prokurator Generalny, że w toku postępowania przygotowawczego podczas przesłuchania w dniu 17 kwietnia 2019 roku w charakterze podejrzanego K. G. jako miejsce zameldowania na pobyt stały, zamieszkania i jako adres do odbioru korespondencji wskazał: [...] P., ul. K. (k. 21). Tymczasem zawiadomienia o ww. terminach rozpraw, zostały skierowane na adres: [...] P., ul. K.1. (k. 44, k. 48; k. 52, k.53), niebędący wskazanym przez K. G. adresem do odbioru, lecz adresem wskazanym przez pokrzywdzonego, tj. Z. J..

Jak wskazuje się w orzecznictwie: „mimo, iż obecność na własnej rozprawie jest prawem, a nie obowiązkiem oskarżonego, to Kodeks postępowania karnego wymaga bezwzględnie, by miał on taką obiektywną możliwość. Sprowadza się to do obowiązku prawidłowego powiadomienia strony o rozprawie, by ta mogła podjąć świadomą decyzję o sposobie swojej obrony. Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 k.p.k. nie należy przeprowadzać czynności, gdy brak dowodu prawidłowego zawiadomienia strony” (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 listopada 2024 roku, sygn. akt V KK 439/24; LEX nr 3778031). Brak prawidłowego zawiadomienia oskarżonego o terminach rozpraw przed Sądem *a quo* i przeprowadzenie postępowania pod nieobecność K. G. doprowadziło do pozbawienia oskarżonego możliwości udziału w rozprawie i realizowania prawa do obrony. Doszło zatem do rażącego naruszenia art. 374 § 1 k.p.k. i art. 6 k.p.k., które mogło mieć istotny wpływ na treść zaskarżonego kasacją wyroku. Konieczne stało się uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Przemyślu do ponownego rozpoznania z zachowaniem wszystkich gwarancji procesowych oskarżonego.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w wyroku.

[J.J.]

[a.ł]

Waldemar Płóciennik Kazimierz Klugiewicz Andrzej Stępka